

SUSACAK VAR

Kahraman Tazeoğlu

DESTEK YAYINLARI: 156
EDEBİYAT: 50

SUSACAK VAR / KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Zuhâl Doğan

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Tasarım: G. Nihal Özdemir

- 1.- 6. Baskı, Nar Yayınları
7. Baskı, Destek Yayınları: 2011
12.-13. Baskı: 2012
14.-20. Baskı: 2013
21.-31. Baskı: 2014
32.-40. Baskı: 2015
41.-46. Baskı: 2016
47.-51. Baskı: 2017
52.-53. Baskı: 2018
54. Baskı: 2019
55. Baskı: Şubat 2020
Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4455-54-6

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com – info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi – twitter.com/destekyayinlari

menajer@kahramantazeoglu.com.tr

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

SUSACAK
VAR

Kahraman Tazeoğlu'ndan

unutmak için yazdım...

Cennet yanaklı Annem Emine Tazeoğlu'na

1. BÖLÜM

Uyandığım uykunun mahmurluğundan kurtulup da, odamdaki eşyaları fark etmeye başlamamla birlikte, yüzüme bir mutluluk dalgası yayıldı. Kalbimin atışı, kendini yerinden fırlatabilecek kadar hızlıydı. Böylesi bir heyecanı unutalı ne kadar olmuştu ki? En son duyduğum mutluluk anımı hatırlamıyordum bile... Yaşım çok büyük değildi ama, yine de arkamda unutilan bir şeylerimin olması bana tuhaf geliyordu.

Adımlarımdaki küçük kız olma isteği, odamdan çıkıp banyoya giderken daha da büyüyordu. Küçük bir kız gibi hoplaya zıplaya yürümek, şarkı söylemek... Ama yine de, sessizliğim benimleydi şu an. Sevincime rağmen... Elimi yüzümü yıkayıp aynaya baktım dikkatlice. Saçlarım istediğim boydaydı ve güzeldim; aynadaki aksimde. yirmi bir yıllık yüzüm bazen, gördüğüm en güzel yüz gibi gelirdi bana. Ve bugün, o çok aralıklı yaşanan 'bazen'lerin yüzüme yerleştiği gündü. Güzeldim. Gülümseyerek "Hadi Kayra! İşte beklediğin gün," diye fısıldadım. Sabahın serinliğini bir avuç suyla tekrar sürerek yüzüme, gecedен hazırladığım kıyafetlerimi giymek için ve koruyarak sessizliğimi, odama döndüm. Zira uyandırmamam gereken biri vardı yan odada.

Gecenin floresan aydınlığında bana güzel görünen kıyafetlerim sabahın gün yüzüne kadar kılık değiştirmişti sanki. Beğendiğimi bulamadım seçimimde. Dolabımın karşısına geçip, boş boş bakmaya başladım. Ne giymeliydim? Yüzümde gördüğüm

güzellik bedenimi es geçmişti. Yeşil suntadan, gençliğin zevki-
ne uygun yapılmış dolabın önündeki uzun bekleyişimin sonun-
da, böyle zamanlarımın forması hâline gelen kıyafetleri çıkar-
dım ve onları giydim: mavi kot pantolon, mavi tişört ve soğuğa
yakalanırsam giyebileceğim lacivert hırka... Mevsim şimdi, ka-
rışık bir sonbahardı, akşama doğru kışlı bir hâl alabilirdi. Hazır-
lık aşamamın içinde şairimden dizeler mırırdanıyordum. “Bu aş-
kın adresi dursun sende / kelepçeli kuşlar yuva kurmadan göz-
lerimize / belki geri döneriz / ve geri veririz birbirimize / yitiril-
miş ne varsa...”

Bazı geceler, kitabının sayfaları arasında kendimi kaybeder-
ken, okuduklarımdan bana yazıldığını düşünürdüm. Tam olarak
beni anlatmıyordu ama bazı şeyler o kadar ‘ben’di ki... Özellikle
de bu dizeler bana yazılmıştı işte... Ona bu sahiplenmeyi anlat-
sam, tepkisi sevimlice mi olurdu?

Kitaplığımın başköşesinde de olsa, yazarının eli değmedi-
đi için yarı öksüz duran kitapları koydum çantama öncelikle ve
özenle. Fotoğraf makinesini ön göze sıkıştırdım. Anı dondur-
mak, ilerde hatırlamayı kolaylaştırırdı. Masanın kenarında, düş-
memek için yardım bekleyen defterimin acizkâr bakışına acıdım.
Benim asıl yol arkadaşıym oydu. Ortalık mekânların arkalarında
bir yerlerde aklıma gelenleri karaladığım, okuduğum kitaplar-
dan notlar aldığım kara kaplı, kalın defterim...

Evden çıkarken, sessizliğimin boşunalığını gösteren ses, şaş-
kınca seslendi bana: “Çıkıyor musun kızım?” Annem, Fatoş!
Çoktan uyanmış, hafta sonu kahvaltımızı hazırlamış, teşrifimi
bekliyordu. Nedenini sormamasına rağmen “Evet,”in sonuna
yerleştirdim “Acele,”min olduğunu. Bir ‘of’tan ibaretti söylenme-
si. Sonrası olmazdı hiçbir zaman. Yüzeyden bir of!

Öğleüzeri gerçekleşecek bir imza için erken çıkmıştım evden.
Vaktimi İmge’nin yanında geçirebilirdim ya da heyecanımı azal-
tabilirdim onun sözleriyle. Yollar bomboştu ve şehri ikiye bölen
nehir kıyısındaki öğrenci mekânları sessizdi. Bana bu şehri daha
ayrı sevdiren bir manzaraydı. Kalabalığın cümbüşünden gizli ka-

paklar altında kalmış ayrıntıları, güzellikleri böyle zamanlarda fark ediyordum. Başım önde yürüyordum, bu eski şehrin تنها sokaklarında. Kafamın içinde biriken binlerce düşünce ve yüreğimde nereye saklayacağımı bilmediğim bir heyecan...

İmge'nin öğrenci hanesinin kapısını çaldığımda, hemen açılmamasından anladım ki hâlâ uykusundaydı. Ve onu uyandırmanın cezası bir ton azardı! Önce araladığı, sonrasında beni gördüğü kapıyı açık bıraktı ve söylenerek odasına döndü.

“Çocuğum sen deli misin? Ne bu saatte...”

Son sözlerini duyamadım; çünkü ben ayakkabılarımı çıkarırken, o çoktan yatağına dönmüştü, ama söylenmeye de devam ediyordu. Hoşuna gitmediği bir şey yaptığım zaman bana hep “Çocuğum,” diye hitap ederdi. Peşinden odasına girip yatağının kenarına oturdum.

“Kalk İmge! İmza gününe gideceğim, sen de gel!” Yorganın altından gelen boğuk bir sesle:

“Kayra gece geç uyudum. Selim’e de sık görüşmeyelim, dedim. Seninle dışarı çıktığımı duyarsa her şey daha da kötü olur!”

Yalnızca sevildiği bir ilişkiyi tercih etmiş, şimdi de kurtulmak için çabalıyordu ama akıllı hâlâ tek taraflı olarak sevdiği ilişkiydi...

“İyi iyi... Ben de tek giderim.”

Şansımı zorluyordum, sinirli bir İmge'ye karşı.

“Aslında Kuzey’le gidecektim ama nerelerde olduğunu bilmiyorum, zaten onun işi vardır.”

Bir yanıt gelmedi. Kalkıp gitmemi hem istiyordu hem de istemiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, esneyerek doğruldu yatağından. Sarı saçları darmadağın, iri yeşil gözleri şiş, yüzü solgundu. Geç uyumaktan ziyade, hiç uyumamış gibiydi. Ayağa kalkıp odadan çıktığında ben, karşımdaki aynada kendime bakıyordum. Arkamda görünen oda dağınıktı. Masanın üzerinde, fotoğraf albümü... Uykusuzluğunun nedeni, fotoğraf karesinde dondurulmuş sahnelerdi. Ev arkadaşı yoktu bir süredir. Aşikâr ki, evdeki yalnızlığını geçmişin, geçmeyen fotoğraflarıyla geçer hâle

getirmeye çalışmıştı. Soru sormamak gerekirdi. Bilirdim İmge'yi. Sorusuz anlatacaktı cevapları.

Yatağın kenarına oturdu. Sustu. Yüzümdeki mutluluğu boz-
mak istemiyordu. Sessizliğine bir şey demedim, diyemedim. De-
rin bir nefes alarak, aşağılayan bakışlarla giydiklerimi süzdü.
Bana sahip çıkma isteğiyle ve küçük bir çocuğu korumak adına,
sesindeki azarlayışın ınlamasıyla söylendi:

“Giyecek başka bir şey bulamadın mı? Bari benimkilerden bi-
rini al. Çok kötü görünüyorsun!”

“Biliyorum ama ne yapayım? Ne giyeceğimi şaşırdım. Her za-
manki gibi kararsızlığımın kıyafetlerini giydim.”

Sözüne başlayacak çıkışı bulamamıştı. Onu uyandırmış olma
suumu affettirmenin tek yolu vardı; o da kahvaltı hazırlamak!

“Düşündüm de, ben en iyisi sana güzel bir kahvaltı hazırlaya-
yım! Ne dersin?”

Bu fikrimin ne kadar tehlikeli olduğunun anında farkına va-
rarak:

“Sağ ol Kayra! Dün akşam mutfağı temizledim. Bu temizlik-
le bir hafta idare etmek istiyorum! En iyisi sen otur, ben hazırla-
yayım.”

Odadan çıktığında onun yatağına iyice yerleşmiştim bile. Gü-
nün heyecanımı yaşıyordum ama güne dair hiçbir şey düşünemi-
yordum. Abartıyordum. Maharet kelimelerdeydi! Belki de sev-
diğim yazar, yazdığı gibi değildi! Tanıştığımda hayal kırıklığına
uğrayabilirdim. Aslında gitmemeliydim ve o hep, sayfaları ara-
sında düşlediğim gibi kalmalıydı. İç konuşmalarım, yapacağım
konuşmaların tersi yönündeydi ve ben iç sesimi dinlememeliy-
dim... Zira mutfaktan İmge sesleniyordu. Kendine gelmemişti
hâlâ. Seslenişi saçmalama karışımlıydı.

“Kayra, sen şimdi adama âşık olup gelirmişsin!”

“ok komik İmge! İşim gücüm yok da adama âşık olacağım.
Ben Mehmet'ten zor kurtuldum. Yok canım almayayım!”

“Hayır, âşık olman sorun değil de, sevdalı hâlin çekilmez olu-
yor!”

“Demek âşık hâlimle sizi rahatsız ediyordum ha! Bunu öğrendiğim iyi oldu. Âşık olduğumda ruhunuz bile duymayacak canım!”

Söylediklerinde haklıydı. Mehmet’e âşık olan bendim ama kahrımı o çekmişti. İmge, odanın kapısına gelip durmuş, alaycı bakışlarıyla bana gülümsüyordu.

“Bence asıl sorun, adamın sana âşık olma ihtimali. Gerçi bu görünüşünle nasıl olacaksa?..”

“İmge...”

İsmi uzatarak söyledim. O da anladı ne demek istediğimi. Başımın altındaki yastığı ona doğru fırlattım. Mutfağa kaçmayı başarmıştı. Arkadaşımın içine bir şeyler doğuyordu sanki. Olurdu bazen. Ve doğru da çıkardı... Yok yok! Her şey olurdu da bu imkânsızdı! Akın Polat bana âşık olacak! Ya sonra, ben de başbakan olacak mıydım?

Uykusunu tam olarak alamamış ve her ne kadar belli etmeye çalışsa da, sınırlı bir İmge’den beklenmeyecek özenle hazırlanmış bir kahvaltı masasında konuşmaya başladık. Günün gereksiz konuları vardı gündemimizde. Okul, dersler, hocalar... Ben hiçbir şey yiyemiyordum. İmge’yi dinliyordum. Gündelik mevzulardan esas konuya girebildiğinde, tüm dikkatim onun üzerindeydi. Dün gecedен bu sabaha, bir eser mahiyetinde uyanmasının nedeni, eskitemediği yaralarının depresmesiydi. Fotoğraflara sığınmış, daha beter kanamıştı. Ağlamış ve lanet etmişti.

“Kayra, ben kendimi hâlâ onun gölgesinde hissediyorum. Selim’in sorunu yok. İçimi yenemeyince, ona çatıyorum.”

İsyan ediyor gibiydi. Gölgesini dahi göremediği adamın gölgesindeydi! Bir aşka, ‘zaman’ı katil seçemeyince, başka bir aşkın öldürücülüğünden medet umuyordu. Aşklar, ayrılığa dönüşünce intihar eğilimi içinde seyredilerdi. Bakıştaki bir çift gözü öldürebilecek kadar bakamazdı başka bir çift göz ve bir aşk; başkasına gerek kalmadan, deniz kırlangıçlarının güneşe kavuşma sevdasıyla sular ardına gitmeleri gibi ölüme vururdu kendini ve bir kedi kılığında saklardı cesedini. Yani, kendi katline meçhul bir fail olurdu.

“Kayra ben kimi aldatıyorum?”

Sorusunun cevabını biliyordu ama kabullenmek istemiyordu.

“Kimi seviyorsan onu aldatıyorsun!”

Gözleri uzaklara dalıp giderken, sanki karşısında sevdiği ve aldattığı adamı görüyordu. Sustu! İmge sustu mu, gözleriyle susardı. Ve sessizliğini ne zaman gözlerine taşısa, ardi ağlamak olurdu. Ağlayış gecikmedi gözlerinde. Hıçkırıklar içinde:

“Bütün gece aradım. Cevap vermedi. Telefonunu da kapatmadı. Kalkıp yanına gitmekten başka yolum yok! Her şeyin gerçekten bittiğini, gözlerine bakıp anlayabilirim ancak. Bana, ‘bitti’ demesi, inanmama yetmiyor!”

Bir şeye inanmak istemeyince, duyduklarımızın yalan olduğuna inanmak daha kolay oluyordu. Bize biraz daha ‘zaman’ veriyordu karşılığında. Ama ne işe yarayacak zaman? Biri karşımda böylesine ağlarken, sanki benim gözyaşlarım kururdu. Boynuna sarılıp ağlasam, belki iyi gelirdi. Ama artık bir nöbet hâlini almıştı ağlamaları. Birazdan dinecekti içindeki fırtına ve eskiye dönecekti. Aslında gözyaşlarıydı ona iyi gelen. Yanaklarındaki gözyaşlarını, hırkasının koluna sildi. Gerçi çok derin ve duygusal biri değildi İmge, ama yine de ağzından mırıltılar hâlinde dökülen şu cümlesi beni çok etkiledi: “Her şey geçmişte kalıyor ama hiçbir şey geçmiyor...” Bunu söylerken, iri gözleri, bir mezarın üzerindeki toprağa bakarcasına dalgındı. Kendisini toparlamak için kırık bir sesle söylendi.

“Çocuğum saate bak. Sonra geç kalma. Adam daha sana âşık olacak!”

“Evet İmge’ciğim... Yeryüzünün en güzel aşkı başlayacak bugün. Düşündüm de, ben masayı kaldırmadan gideyim.”

“Senden beklenir mi ki böyle şeyler?.. Sen düşünür düşünür ve hiçbir şey yapmamayı bulursun. İşin komik tarafı ne biliyor musun? Tembellik yapmak için düşünme çalışkanlığı göstermen...”

“Haklısın! Ne diyebilirim ki. Ben de böyle yaratılmışım.”

“Hayır güzelim. Böyle yaratılmadın! Sen kendini tembel yapmayı seçtin. Eh, konumun da buna müsait... Neyse, sen böyle gi-deceğine emin misin? Bari biraz makyaj yap.”

“İmge! Düğüne değil, imza gününe gidiyorum! Anladın mı, imza...”

İmge, Akın Polat'ın bir kitabını okumuş ve sevmemişti. Hâl böyle olunca, adamın diğer kitaplarını okumaya gerek bile duymamıştı. Bir yorumunda, “İmgeleri çok fazla! Güzel Türkçemin sadeliğini bulandırmaktan başka bir şey yapmamış,” demişti.

İmge'nin dış görünüşüne yönelik tüm eleştirilerine rağmen, üstümü değiştirmeden çıktım evden. Yürürken de İmge'yi düşündüm. Bugün Selim'le birlikte olacaktı. Kendisini daha iyi kandırabilmek için uzun uzun süslenecekti, ama sadece Selim kanacaktı bu görüntü güzelliğine...

* * *

Sırt çantamdaki kitapların ağırlığını yürüdükçe daha çok hissederken, o kitaplar da, yazarı da aklımdaki yerinde değildi. Yazdıklarının etkileyiciliğinden bir yazar sevilirdi, onunla tanışacak olmak heyecan verirdi, ama hadiseyi “sevgiliyle ilk buluşma” boyutuna taşımak da neyin nesiydi?

Durakların hareketli durağanlığında kendime yer ararken otobüs geldi. Arkalarda ve pencere kenarı ayrıcalığı bulunan koltuğa oturup, çantamı kucağıma aldım. Sınav öncesinde notlarını son kez gözden geçiren bir öğrenci gibi, Akın Polat'ın kitaplarına bakmaya başladım. Unuttuklarımı hatırlıyor, unuttuklarımı yineliyordum. Akın Polat'ı bir yıl önce edebiyat dergisi İzlek'te yayınlanan bir yazısıyla tanımıştım. İlk olarak da ikinci kitabını okumuştum. Genç bir adam bir kıza âşık oluyordu. Sonra öğreniyordu ki genç kız aslında bir deliydi! Deli bir kıza duyduğu aşkla yaşayan bir adam... İlk görüşte aşk, böyle tehlikeliydi işte. Âşık olduğumuz insan deli olabilirdi, aşka tövbe etmiş bir yeminli de olabilirdi, başkasına âşık hatta evli biri de olabilirdi! Ya da benim gibi, âşkında irksal bir engel de olabilirdi...

Mehmet... Yaklaşık dört ay önce ayrılmıştık. Ayrılma nedenimiz; bizden kaynaklanmayan, bizim alınmadığımız, seçmediğimiz, seçme şansımızın hiç olmadığı bir sebepti. Farklı ırk, farklı mezhep! Birbirimizi seviyorduk ama Mehmet bana baktığında

beni değil de, milliyetine uzak birini goryordu. Ama ben onun gozlerinden başka hiçbir Şey goremiyordum ve benim için gozlerin bir ırkı yoktu! Uzun bir surenin içinde yaşamıştık birlikte-liği. Her Şey guzelin içinde seyrediyordu. İkimiz için de... Sonra gorsmeler azaldı, tartışmalar çoğaldı. Bakışıyla aram açıldı. Ne-resinde olduğumu bilmediğim yakınlığı mesafelere donsuyordu. Bir Şeyler vardı ama ben anlamamak için direniyordum. Mutlak sonu uzatmaya çalışıyordum belki de... Fazlaca devam etmedi yeni ‘uzak’ hali. Sorulu bakışlarımın yüzümden gitmediği bir günde dokt içindekileri.

“Kayra ben bu ilişkiyi bitirmek istiyorum!”

zgnd! Bakışlarımdaki soruları sormama fırsat vermeden konuşmaya devam etti. Konuşmaya başladığımda susmayı bil-meyeceğimi biliyordu.

“İnsanlar ilişkilerinin sonunu düşünür. İstese de istemese de mutlu bir son her sevgilinin hayalidir. Ama bizim mutlu bir so-numuz olamaz! Aramızdaki fark...”

Susmuştu. Aramızda, değiştirilmesi, düzeltilmesi ‘olmazlı’ bir problem vardı.

“şimdi ayrılmazsak, sonrasında ayrılmamız ikimiz için de kot olacak. Biliyorum ikimiz de ne olduğumuzu tanıştığımız andan beri biliyorduk. Ama aşka karşı koyamadık. şimdi de aşka karşı koyma vakti. Yaşadıkça artıyor paylaştıklarımız. Yaşanan her an, unutmak zorunda kalacaklarımızı oğaltıyor...”

Devam eden sozleri içimi acıtmıştı. Soyleyeceklerim vardı. Belki de susacaklarım...

“Eğer insan unutmak istemezse, bir günü bile hatırlar on yıl sonra... Ve unutmak isteyen, bir günde unuttur on yılı...”

Ayağa kalktım. Gitmek istiyordum. Kalışımın sebepleri azal-rmış meğer bunca zamanda. Kolay olacaktı gidişim ve ağlayışım. Onun yanı, benim için beyhudeydi artık.

“Kayra bir saniye... Haklısın ama ne yapabiliriz? İlişkimiz de-
vam etse de sonumuz değişmeyecek. zlmediğimi mi sanıyor-sun?”

Üzgündü ve bu her hâlden belliydi. Mehmet mantığıyla hareket ederdi. Bana âşık olması mantıksızlığı, terk etmesi ise mantıklılığıydı. O konuşmayı düşünmek... Son konuşmamızdı. Bizi birbirimize âşık eden karşılaşmalarımız bir daha hiç gerçekleşmedi. İyi ki de gerçekleşmedi! Sadece, ayrılığımız sonrasında gördüğüm her esmeri o sandım. Uzun süre boyunca ve isteyerek...

Mehmet'le aramızda geçen o konuşmayı düşünürken, zaman ilerlemeyi ihmal etmiyordu. Otobüsten inip kitabevine doğru yürürken ne heyecanım vardı ne de başka bir şey... Mehmet'i düşünmek bazı şeyleri alıyordu. Bazen azar azar, bazen çok çok... Bana 'onu' vermeyen bu düşünceler ne zaman bitecekti? Onu unutmuştum, iyiydim ama... Bir şeylere takılıyordum her 'ama'nın bitiminde ve susuyordum. Biri susacaktı ve o hep bendim. Zaman bana, unutmakla affetmenin çok farklı şeyler olduğunu öğretiyordu.

* * *

Kitabevinin önünde küçük bir kalabalık vardı. Yalnız değilmişim. Kitap ve benden ibaret sandığım bir öykünün başka başka kahramanları da varmış. Okurken kendimi yalnız biri gibi hissetmem bencillikten miydi yoksa herkes de aynı şeyleri mi düşünüyordu ve de içinden benim gibi 'demek yalnız değilmişim' mi diyordu? Kitabevi personeli hummalı bir çalışma içerisindeydi. Bugünün onlar için anlamı, sadece işlerini iyi yaptıklarında ortaya çıkacaktı. Daha zaman vardı ve yazarımız da ortalarında görünmüyordu. Bir kafede oturup bir şeyler yemek için dışarı çıktım. Çıkarken gözüm kapıdaki ilana takıldı. "Şair ve yazar Akın Polat'ın imza günü..." Keşke afişte bir de fotoğrafı olsaydı, dedim içimden. Ve kendi kendime gülümsedim.

Bir sahil yürüyüşündeki kadar yavaştı adımlarım. Bugün tuhaf bir sakinlik kol geziyordu bu eski ama eskimeyen şehirde... Oysa hafta sonu uyanışı çoktan başlamıştı. Şehrin diğer caddeleri de aynı sükûnetten payını almış mıdır diye düşünürken, fazla yürümeye hâl bulamadan kendimde, önünden geçmekte ol-

duğum bir kafeye girdim. Varlığımı gizleyip de etrafı izleyebileceğim kenar kōşe masaları aradı gözlerim. Bōylesi bir masada ı-kardı çayın tadı. İsteğime uygun bir masaya geçtim. İçinde i ha-zinemin olduğu çantamı masanın üzerine bırakırken, bir yandan da garsona bakınıyordum. Zira alığım had safhada ve bunun ya-nında, zamanım çok azdı. Kitapları ıkardım. Sınav öncesindeki son kontrollerinin kantin basamağındaydım gōrnrde.

Tam karşımdaki kalabalık grubun rahatsız edici kahkahala-rı eşliğinde sayfaları karıştırmaya, otobüste kaldığım yerden de-vam ediyordum. Manidar bir bakışla szdm karşımı. Gençlere alışık olan masaya, orta yaşlarda iki c adamın dāhil edildiği bir gürültü topluluğu yerleşmişti. Onları sesleriyle bırakıp, önümde duran kitaplardan birini aldım ve arka kapaktaki fotoğrafı ince-lemeye koyuldum.

Çok komik gōrnyordu Akın Polat. Onun ilk şiir kitabıy-dı elimdeki. Hüzünlü şiirlerle dolu sayfaları bitirip de arka ka-pağa bakıldığında, hüzünle alay eden bir bakışla, yürürken ar-kasına dōnp güldüğü bir fotoğrafı gōrnyordu. Koca ağızlı bir gülüş onu komik gōsteriyordu. Karşı masadaki kahkaha ses-leri tufan hālinde tekrarlanınca, tam bu sırada, manidarlığına öfke koyduğum bir bakışla baktım o tarafa. Bana mı gülüyorlar-dı acaba? Arada bōyle paranoyak düşüncelere kapılırdım. Birile-rinin beni izlediği, bana güldüğü ya da hakkımda konuştukları iddiaları yaratırdım kendime. Kuzey bunu “deliliğin ilk belirti-si” olarak yorumlamıştı. Kendimden şphelenirken garson gel-di ve ne almak istediğimi sordu. Yiyecek bir şeyler istemeyi düşünürken, “Bir kahve alabilir miyim?” dedim. Mehmet’le unut-tuğum heyecan geri gelmiş ve açlığımı midemden uzağa salmış-tı. Garson ağır adımlarla uzaklaşırken, ben bir diğer kitabında-ki fotoğrafına bakmaya başladım Akın Polat’ın. Yakışıklı sayıla-bilirdi ama değildi!

Bazen fotoğraflar çok şey anlatmazdı! Gōrndđnden daha kōt çıkabilirdi insanlar. Mühim olan, tıpkı Ara Güler gibi, ha-yattan enstantane alabilmektir. Hiç ilgimizi çekmeyecek, taru-mar bir bahçenin bile öylesine müthiş bir açısından çekilmiş fo-

toğrafından sanata bakmak... Ölümsüzleştirilmiş pek çok anın, insan hafızasına çıkmayacak bir şekilde yerleşmesi bundan olsa gerekti. Tıpkı yaşadığımız hayatın, beynimizden silinmeyen ve istense de silinmeyecek olan kareleri gibi... Yine dalıp gittim. Doğduğum günden bugüne, onlarca fotoğrafım çekilmişti. Özenle ve aynı özenle saklanıyorlardı yıllardır. Donuk anlar... Eskide kalanlar... Eskimeyenler... Kendime gelip de içime daldığımda hayatımın bir boşluktan oluştuğunu düşünürdüm. Bir boşluk var ve yapmak istediğim, sadece, o boşluğu en iyi şekilde doldurmak. Oysa çoğu zaman o boşluğu çoğaltıyordum, genişletiyordum, uçurumlaştırıyordum... Kendime gelip de içime dalmak iyi değildi...

Garson kahvemi masama bırakınca dünyaya döndüm.

Çevreme baktım. Aynı boşluk, gördüğüm insanların içinde de var mıydı? Onlar da benim gibi o boşluğu doldurma savaşı veriyorlar mıydı? Mesela karşı masadan etrafa kahkahalar savuran bu orta yaşlı adamlar da, aynı uğraşı içinde kaybolduklarından mı şimdi fütursuzca gülüp, çevreyi umursamıyorlardı? Onlara verdim kulağımı. Neydi az konuşup çok güldükleri? Masaya baktım, sözlerini duymak için değil de, içlerindeki o boşluğu görmek için... Görecektim sanki. İçlerinden biri, yani masanın baş tarafında oturan, bana bakıyordu dikkatle! Bir an yüzü tanıdık geldi. Daha önce bir yerlerde görmüş müydüm bu adamı? Bu bir 'an'a takılıp kalmak istemedim. Sevdiğim yazarın ki-taptaki fotoğrafına bakmaya devam ettim. Sonra karşı masadan bana dikkatle bakan adam geldi aklıma. Bir 'an' sürüyordu. Gözlerimi resimden ayırıp, kaçamak bir bakış attım o adama. Adam hâlâ bana bakıyordu. Yüzündeki tanıdık ifade aslımı belli etti, 'an' bitmeden. Takılmak istemediğim 'an'da o vardı! Karşı masadan bana bakan adam, Akın Polat'tı!

Gülümsüyordu... Başımı eğdim, utanmış gibi, ama daha çok da yakalanmışçasına. Gülümsüyordu. Masaya bakan gözlerim gülüşü görüyordu. Duraksadım. Beklediğim 'an' vaktinden ve mekânından önce yaşanabilirdi. Kalkıp yanına mı gitmeliydim? Masaya serilmiş kitaplarından, okuru olduğum aşikârdı. Peki,